

„Potom šel Bruncvík na jeden hrad a tu po pány zemské tajně poslal. Tehdy páni zemřant s radostí velikou jako k pánu svému milému přijeli jsi a do Prahy s ním jeli. Tehdy, když jest král Astronomus s dceru svu Neomenia pravdu zvěděli, s velkou radostí proti němu daleko vzejeli. Mnoho také jiných z Prahy, starých i také mladých, vjeelo jest proti němu. Tu se radost veliká stala vši zemi, že knieče jejich lva při/nestl. A kterak jest měl velikou práci, všem jest to zvěstoval. Zvlášť jeho milá královna Neomenia, tať jest najvětší radost měla. Potom kázal Bruncvík po všech městech volati a lva na branách malovati a na zemské koruhi v jedné stranu lva šerého v černém poli.

Čtyřicetí a pět let živ jsa, potom jedineho syna s svú královnu jmějše a tomu píezděl Ladislav. A pak v dobré starosti dni své dokonal. A lev velikú věru a tesknostmi nechť jest po něm živ zůstat. Velikými žalostěmi zařval, až i umřel. Chvíla bud' Bohu na výsostech.

1. Srovnejte všechny tři předchozí úkazy po stránce jazykové, tematické a žánrové.

2. Poslední vydání Věvody Arnošta najdete spolu s texty o Jetřichovi Berounském a Tandariašovi a Floribele v knize edované D. Mareckou a E. Petru Rytiřské srdece majice (Praha 1984). Orientujte se zde po přečtení předmluvy na celek,

vypíste jeho motivický sled a aluze k jiným staročeským památkám.
3. Poslední vydání Kroniky o Bruncvíkovi je spolu s dalšími texty (Alexandr, Kronika o Štěpánovi, O Apolónovi, Jifíkovo viděnie, Čtení Nikodémovo, Legenda o Veronice, Život Adama a Evy, Život Josefov, Asenecch, Poničenství dvanacti patriarch) součástí knihy Práza českého středověku, kterou připravil J. Kolář s M. Nedvědovou (Praha 1983). Po přečtení předmluvy a celku uvažujte o relevantnosti žánrového označení ve starší literatuře a srovnaje text se zpracováním A. Jiráška ve Starých pověstech českých.

4. Poslední vydání Tristrrama a Izaldy hledejte ve stejnojmenné edici Z. Tiché (Praha 1980). Na základě předmluvy a četby celku promyslete hodnocení skladby jako snad nejkrásnější staročeské milostné básně a porovnejte její pojety lásky s pojeticem ve středověké milostné lyrice, zvláště v tzv. Závišově písni.

29. MASTIČKÁŘ

(2. čtvrtina 14. stol.)

Bubín přibíháte říká verš:
Sed', mistře, sed', jáz k tobě běžu,
snad sě tobě dobrě hoř' u.
Mastičkář:
Vitaj, milý Idonechul!
Dávě ludem dosti smiechu!
Pověz mi, jak ti pravě jmě dějú,
at' si s tebou správně vedu)

hle, zde; běžim
hodim

dáme
(jak se jmenuješ),
(at' si s tebou správně vedu)

Rubin říká:

Mistře, jsem ti dvořný holomek,
dejut' mi Rubin z Benátek.

Pověz mi to, Rubin,
co chceš vzieti ote mne.

Rubin praví:

Mistře, ot tebe chcu vzieti hrnec kyselice
a k tomu tři nové lízic.

Móž-li mi to ot tebe přijíti,
chcu jáz, ovšem tvój rád byti.

Mastičkář praví:

Rubine, to ti vše jáz rád dáš,
co jsi políčboval sám.

Jedno na to všeby praj
a těch míst pýtaj,

kde býchom mohli svój krám vyklášti
a své draho prodati masti.

Rubin praví:

Mistře, hyn jsi města sdravá
a v nich jest krásná úprava.

Tu rač své sedění jmieti
a své drahé masti vynieti!

Dále Rubin:

Mistře, vstupé na tuho stolicu,
posadíž k sobě svú ženu holicu. - (Ticho!)

Potom at' s Postřalkem zpívá písěn takto:

Sed', ven přísel mistř Y pokras

Sed wem przybęt myßtr Y pokraß valim;

Hip pokrates

de gra<ta> di<vi>>na z milosti boží
nenyeth horszyeho w tento czajβ
i<n> arte medicina. v lékařství

Komu ktera nemocz βcoď

a chtyel by rad zyw byty,
on geho chcze upředravity,
zet mußt dußby zbyty. pozbyti

...

odvážla se

Duše Ševey:

Já se byla Ševcová duše,
šilaf sem zlé ušti za dva groše,

a k tomu sem zle krpala,
protož bych nebozem vrtala.

Když sem měla ušti koninu,
tehdy sem ušila ovčinu,

pro to mé zlé delší
musím za to do pekla nyni.

Nato Lucifer k ni:
ještě zlé bory děláš?

Kází jej čertom drátí,
a budem ieho duši natahovati.

dvorský, pěkný; služebník

Duše mlýnáře:
Já sem byla mlynářova duše,
učinila sem z měcha i z lokuše
měřici malo

A ještě více na se pravi,
měři sem svinč i také krávy,
dávala sem jím lidského sladu,

protož již mám v pekle vadu.
Belzebub nese duši:

Ted' já, mistře, k tobě leci,
nesa hřisnú duši na pleci,
jednakt poví sama svá dila,
což jest jich na světe zdaleka.

Duše řenkyře:

Já sem byl na onom světě šenķerí,
dával sem málo piva za haléř,
když sú přišli žáci,
kázaliť sú sobě z plné dátí.

Rádat' sem příčtala
a k tomu se větrovala,
a když sú přišli žáci,
kázaliť sú sobě z plné dátí.

Na tom sem Boha hněvala,
že sem to kdy čnila,
protož musím v mukách byti,
toho mi již nelze zbyti.

Lucifer k duši:

To-li jest ten šenķerí,
ježto dával málo piva za haléř?
Protož musíš sem pod mé křidlo,
u včelné pekelné bydlo.

Astaroch nese duši:

Ted' jest, mistře, hříšná duše,
činilať jest, což jí nesluší;
což jest směla učiniti,
tobě' musí pověděti.

Duše Ševey:

Já se byla Ševcová duše,
šilaf sem zlé ušti za dva groše,

a k tomu se řekla,

jako bych nebozem vrtala.

Když sem měla ušti koninu,
tehdy sem ušila ovčinu,

pro to mé zlé delší
musím za to do pekla nyni.

Nato Lucifer k ni:
ještě zlé bory děláš?

Kází jej čertom drátí,
a budem ieho duši natahovati.

Nato Lucifer k ni:

ještě zlé bory děláš?

Kází jej čertom drátí,
a budem ieho duši natahovati.

zde; běžim

(Konec 14. stol.)

...Satan nese duši:
Ted' já, mistře, k tobě leci
a duši na pleci vleku,
račiž ji sám otázať,
musím' na se žalovati.
Lucifer k duši:
Nuže, duše hubená,
muž-lis byla čili žena,

30. HRA O KRISTOVU ZMRTVÝCHVYSTÁNÍ I O JEHO OSLAVENÍ